

„Stajerc“ izhaja vsaki petek, datiran z dnevom naslednje nedelje.

Naročnina velja za Avstrijo: za celo leto 4 krome, za Ogrsko 5 K 50 vin. za celo leto; za Nemčijo stane za celo leto 6 kron, za Ameriko pa 8 kron; za drugo inozemstvo se računi naročnino z ozirom na visokost poštnine. Naročnino je plačati naprej. Posamezne štev. se prodajajo po 8 v.

Uredništvo in upravnštvo se nahajata v Ptuj, gledališko poslopje štev. 3.

Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj, ali rokopise se ne vrača. Uredniški zaključek je vsak torek zvečer.

Za oznanila uredništvo ni odgovorno. Cena oznanil (inserterov) je za celo stran K 80— za 1/2 strani K 40— za 1/4 strani K 20— za 1/8 strani K 10— za 1/16 strani K 5— za 1/32 strani K 250 za 1/64 strani K 1.— Privečkratno oznanilu se cena primerno zniža.

Štev. 23.

V Ptuj v nedeljo dne 19. julija 1914.

XV. letnik.

Resni časi.

Žalostni dnevi grozovite novice iz Sarajeva so minuli. Le na vojaških poslopih frfotajo še črne zastave. Proti neizprosni smrti ne pomagajo nobeno jokavo žalovanje. V tih krsti počivata prestolonaslednik Fran Ferdinand in njegova velikodušna soproga in nikdo jih ne more prebuditi iz njih vednega spanja. Nikdo, — niti jok nedolžne dece, ki je ostala zapuščena ob grobu nepozabnih starišev, — niti obupna žalost visokega starčka, ki drži v svoji vedno enako krepki roki žezlo nad avstrijsko-ogrskimi narodi, — niti v neznanem strahu trepetajoče ljudstvo, ki ne more verovati poročil o grozovitem umoru . . . Nikdo! Franc Ferdinand poklican je k „veliki armadi“, od katere še ni nikdo nazaj prišel . . .

Prvi žalostni dnevi so minuli; ali žalost pravzaprav noče ponehati, žalost v srcu vseh, ki so v resnici avstrijskega mišljenja. Ta žalost seveda ni nekaj mehkega, sentimentalnega, ni solznata in otročja, — ta žalost je kakor divji vihar, ki postaja z vsakim dnevom močnejši in ki zahteva vedno glasneje — maščevanje. Ne navadno maščevanje nad tistim mladim morilec, ki so ga podle odraščene duše v uniformi srbskih dostojanstvenikov k umoru nahujskale in ki se morda še danes domišlja, da je storil bogve kako krasno dejanje za svoj srbski narod, — maščevanje nad zistemom mislimo, nad tistim zistemom, ki je najhujše sovražnike Avstrije božal in protežiral — nad zistemom slabosti in zanikernosti, ki se je v zadnjih letih v naši domovini udomačil. Kdor ljubi Avstrijo, ta mora zahtevati in želeti, da ostane ta Avstrija močna, velika, neodvisna in brezobzirna. Čez to dejstvo ne pomagajo medene besede in diplomatske karikature, ki padejo na trebuh, kadar zaropota ljudska nevolja. Tisti je laži-Avstrijec, ki hoče napram vsakemu izzivanju potrpežljivo molčati; pravi Avstrijec je, kdor je ponosen na svojo domovino, kdor ne dopusti, da bi vsak balkanski kraljemorilec pljuval na avstrijsko zastavo. Miroljubnost, krščanska ljubezen do bližnjega, potrpežljivost in pohlevnost so lepe stvari, prav lepe, res lepe; — ali z lepimi besedami se za sto vravog ne bodeš branil proti ljudem, ki mečejo bombe in streljajo izza plota, ki odobravajo moralo pouličnega morilca, ki moralo krvoločnega tigra . . . Pri ljudeh pomaga le železna roka, močna volja. In železno roko, močno voljo želimo mi pravi Avstrijci — Avstriji!

Na Srbskem nimajo niti trohice sramote.

Namesto da bi tam obsojali in se zgražali nad grozovitim zločinom v Sarajevi, jim je ta zločin le povod, zaprečiti zopet novo gnusno gonjo zoper avstro-ogrsko monarhijo. Barbari v neodkritih delih Afrike in Azije bi se zgražali nad tem podlim, od visokih srbskih oficirjev na povelja srbskega prestolonaslednika izvršenim umorom. Na Srbskem pa ploskajo temu umoru, kakor da bi se bil izvršil v teatru . . . Srbsko časopisje se skoraj brez izjeme zavzema za to kulturno sramoto in govori o razdelitvi Avstrije, kakor da bi bili Princip in njegovi krvavi tovariši res Avstrijo samo umorili. Že iz tega je razvidno, da so na Srbskem o nameravanem umoru vedeli, da je bil ta umor v Belgradu pripravljen. Z navadnim umorom na lastnem kralju prišel je srbski Peter na prestol; z navadnim umorom hoče povečati svoje pokradene in izropane pokrajine. Vse to dokazuje nesramna gonja srbskega časopisja. In tega si Avstrija ne more in ne sme dopasti pustiti. Kajti ako si to pusti dopasti, potem je čisto gotovo, da bode zgubila sleherni vpliv v Evropi, da bode postala brezpomembna v svetovnem koncertu in da jo bodejo pričeli njeni balkanski in ruski sovražniki razdeljevati, kakor so rimski vojniki razdelili plašč križanega Jezusa . . . Ne gre se torej za navadno maščevanje nad Srbi; — pač pa se gre zato, da napravi Avstrija enkrat mir in red ob svojih mejah, da dokaže svojo odločnost in svojo veljavo. Srbija nam mora dati garancijo, da ne bode več vzgajala protiaavstrijskih morilcev, da bode preprečila protiaavstrijske kompote in zarote, da bode mirovala. To garancijo nam mora dati Srbija, naj si bode potem skozi diplomacijo, za katero danes seveda nikdo več niti počenega groša ne da, — naj si bode skozi odločitev meča! Eno ali drugo se mora zgoditi, kajti le tedaj bode mir na jugu. Srbska neodvisnost je prava nevarnost za vso Evropo. In Avstrija bi bila podobna samomorilcu, ako bi v nerazumljivi dobrosrčnosti svoje interese tej nevarni neodvisnosti Srbije žrtvovala . . . Mi gotovo ne hujskamo v vojno, mi ne želimo prelivanja krvi. Ali tega ne more nikdo odobravati, da bi se pričela zopet tista grozovita gospodarska kriza, ki jo čutijo avstrijski narodi zdaj že par let sem, ki je uničila nešteto existenc, ki je pobila mnogo upanja, ki je pa tudi našo domovino strašno oslavela. „Clara pax, buoni amici“, — pravijo Italijani. In beseda je pravilna! Enkrat se mora odločiti, kdo je močnejši in kdo kali mir. Srbija se mora našemu avstrijskemu vplivu podvreči, ali pa — mora izginiti!

Slovensko ljudstvo, ti pa spoznavaj zdaj cilje in namene slovenskega prvaštva . . . Ali niso pisali prvaki v svojih listih in kričali na svojih shodih, da so „Srbi naši bratje“?! Ali niso politični duhovniki raz prižnic hujskali, da se v slučajni vojne ne sme na Srbe streljati?! Ali niso nabirali velike svote denarja za srbske vojake, medtem ko niso imeli niti krajcarja za naše vojake?! . . . Slovensko ljudstvo! Z godbo, petjem in popivanjem „praznovali“ so slovenski prvaki umor prestolonaslednika . . .

Zapomnimo si jih! Kdor je s srbskimi morilci, ta ni z nami, kajti mi smo in ostanemo — za Avstrijo!

Politični pregled.

Cesarjevo pismo. V uradnem listu bilo je sledeče cesarjevo ročno pismo objavljeno: — „Ljubi grof Stürgkh! Globoko potrft stojim pod vtisom groznega čina, ki je Mojega iskreno ljubljenega vnuka sredi iz resnega izpolnjevanja svoje dolžnosti na strani svoje velikodušne, v uri nevarnosti zvesto ob njegovi strani biva-joče soproge odtrgal in Mene ter Mojo hišo v največjo žalost pahnil. — Ako mi zamore biti v tem težkem času kaj tolažba, potem so to nešteti dokazi tople ljubezni in odkritosrčnega sožalja, ki se mi jih je v ravno preteklih dnevih iz vseh krogov prebivalstva poslalo. Zločinska roka oropala mi je sorodnika in zvestega sodelavca, oropala je varstvu potrebne, najnežnejši starosti komaj odrasle otroke vsega tistega, kar jim je bilo na zemlji drago in je nakopičila na njih nedolžno glavo neizrečno bolest. — Blaznost male skupine zapeljanih pa ne zamore porušiti posvečene vezi, ki Mene in Moje narode vežejo, ne doseže čustev iskrene ljubezni, ki se je Meni in vladarski hiši iz vseh delov monarhije nanovo na tako ginljivi način pokazala. — Šest in pol desetletja delil sem s svojim narodom žalost in veselje; tudi v najtežjih urah bil sem si vedno svest zvišenih dolžnosti, odgovornosti za usodo milijonov, katero sem Vsemogočnemu dolžan. Nova bolestna izkušnja, ki jo je nepoznani sklep božji Meni in Mojim poslal, okrepčala bode v meni odločitev, da na kot pravi priznani poti do zadnjega zdihljaja v blagor Mojih narodov vstrajam. In ako bodem enkrat jamstvo njih ljubezni kot najdragocenejšo zapuščino Mojemu nasledniku zapustil, potem bode to najlepša plača za Mojo očetovsko skrb. — Naročam Vam, vsem, ki so se v teh žalostnih dnevih v priznani zvestobi in udanosti okoli

Vse obolelosti
soplnih organov

pljučne bolezni

oslovski kašelj, navadni kašelj, prehlajenje, influenza in

ne duha zdravijo števili
zdravniki in profesorji vedno z

SIROLIN "ROCHE"

Dobi se o K. 4. — v vseh lekarnah.